De vrachtwagen van Maartje (B2 · NT2 Dutch B2)

Tekst / Transcript

Maartje had nooit gedacht dat ze ooit in een vrachtwagen zou zitten. Ze was opgeleid als kunstenares en had jarenlang geprobeerd van haar schilderijen te leven. Toen de galerie waar haar werk hing sloot, bleef er weinig over. Ze noemde die maand later altijd het dieptepunt van haar leven, omdat ze toen zelfs haar huur niet meer kon betalen. Haar broer, die een klein transportbedrijf had, bood haar een baan aan.

In het begin voelde het werk vreemd. Elke ochtend om vijf uur moest ze samen met twee collega's de wagen laden, en daarna reed ze urenlang over lege snelwegen. De lading bestond meestal uit meubels, soms uit machines voor fabrieken in Duitsland. Maartje had verwacht dat ze zich zou vervelen, maar het tegendeel gebeurde. De stilte in de cabine gaf haar hoofd rust, iets wat ze in de kunstwereld met haar constante prikkels van deadlines en kritiek nooit had gekend.

Onderweg begon ze weer te tekenen. In wegrestaurants maakte ze kleine schetsen op papieren zakdoekjes: een chauffeur die sliep, een berg afval naast de parkeerplaats. Vooral het zwerfvuil langs de vluchtstroken fascineerde haar, omdat het zoveel vertelde over de mensen die er voorbijreden. In een Amerikaanse film had ze eens gezien hoe iemand een dubbeltje in een jukebox gooide, en dat beeld van tien cent voor drie minuten muziek liet haar niet meer los. Ze wilde iets maken over kleine dingen die groot worden.

Een jaar later hing haar nieuwe serie in een museum in Rotterdam. Op elk doek was ergens één rode stip te zien, klein maar onmogelijk te missen. Een journalist vroeg haar of dit het hoogtepunt van haar carrière was. Maartje lachte en zei dat ze daar niets over kon zeggen. De roem die volgde, met interviews en tv-programma's, maakte haar eerlijk gezegd bang. Ze wist dat aandacht ook snel weer verdwijnt.

Wat haar het meest verbaasde, was de reactie van andere kunstenaars. Sommigen vonden dat ze haar oude werk had verraden. Een historicus van de universiteit schreef echter een lang artikel waarin hij haar schetsen vergeleek met tekeningen van reizigers uit de negentiende eeuw. Volgens hem lag de echte waarde niet in de piek van de verkoopcijfers, maar in de blik van iemand die het landschap van onderaf bekeek. Maartje bewaarde dat artikel jarenlang. Ze bleef trouwens gewoon rijden, drie dagen per week, want het contact met de weg was voor haar de belangrijkste stimulans om te blijven werken. Haar eerdere mislukking als schilder was uiteindelijk het beste geweest dat haar was overkomen.

Try our 6-step method for free and make these words stick.

Listen to this episode online: https://course.interactivelessons.nl/local/podcast/episode.php?id=29144

Start this course for free: https://course.interactivelessons.nl/mod/quiz/view.php?id=2026